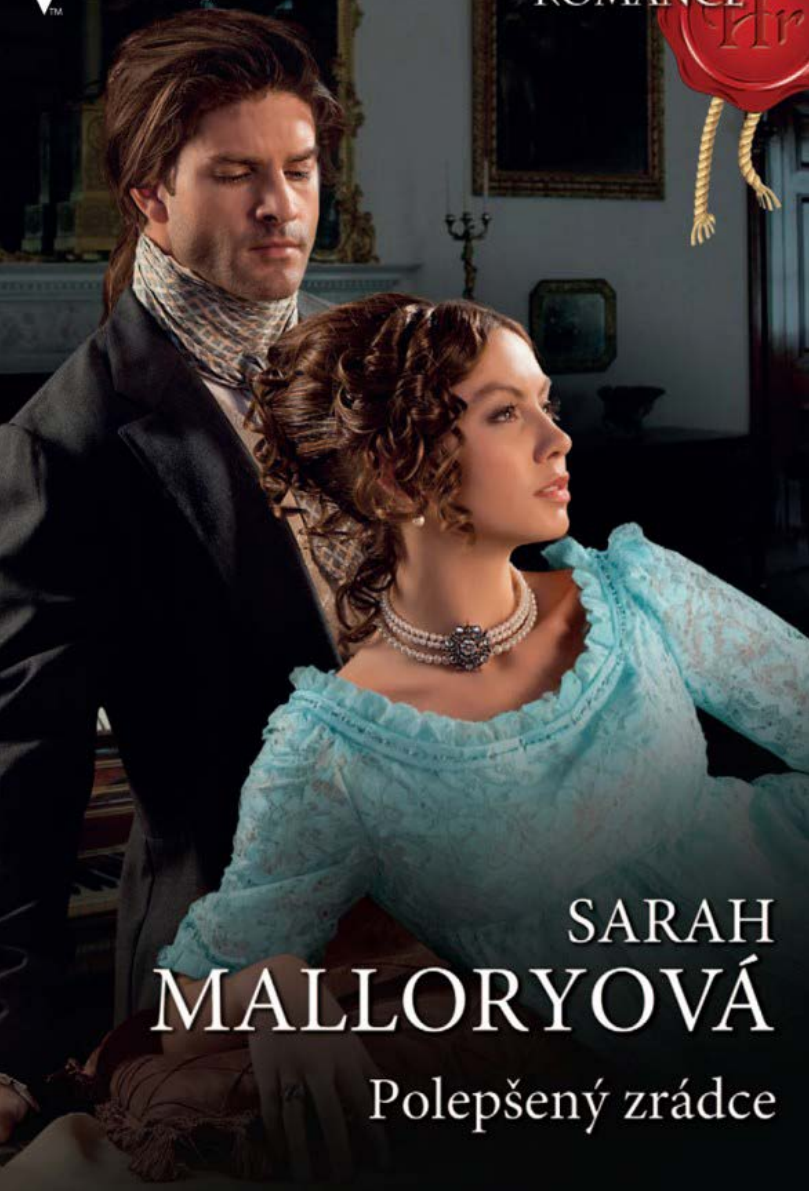

HARLEQUIN®

HISTORICKÁ
ROMANCE

SARAH
MALLORYOVÁ

Polepšený zrádce

SARAH MALLORYOVÁ

POLEPŠENÝ ZRÁDCE

PŘEKLAD

VLASTIMÍRA ZUCKERMANNOVÁ

Milá čtenářko,

vzhledem k tomu, že držíte v rukou historickou romanci, tak nemůže být žádných pochyb o tom, že Vás zajímá a okouzluje historie. Jsem proto moc rád, že se mi pro Vás právě na předvánoční čas podařilo připravit příběh s hodně napovídajícím názvem: Kapitán, který zachránil Vánoce, ve kterém se můžete seznámit se starými anglickými vánočními tradicemi. Příběh plný vánoční poetiky, okořeněný romantikou... co může být lepšího ve studených prosincových večerech? A jistě Vás nezklame ani příběh Polepšený zrádce z pera vynikající vypravěčky Sarah Malloryové.

Přeju Vám, aby kouzlo Vánoc naplnilo Váš domov, Vaše srdce i srdce Vašich drahých.

S láskou

Váš Harlequin

Sarah Malloryová

POLEPŠENÝ ZRÁDCE

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Never Trust a Rebel

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin(UK) Limited, 2014

Překlad:
Vlastimila Zuckermanová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyřhová

© 2014 by Sarah Mallory
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Polepšený zrádce: 2016 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2146-0 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2147-7 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2148-4 (PDF)

PROLOG

Paříž, 1756

U brány St Honoré rachotila obvyklá tlačenice kočárů, těžkých nákladních vozů a trakařů, jejichž majitelé spěchali, aby dojeli k cíli ještě před soumrakem. Proudící kolonu přerušovaly jen občasné výkřiky a pošťuchování.

Hlouček lokajů v livrejích pospíchal dolů ulicí St Honoré. Ve svém středu sloužící vláčeli dva muže, jejichž zakrvácené obličeje, zablácené kabátce a potrhané krajkové košile naznačovaly, že právě dostali co proto. Když skupina dorazila k městské bráně, sluhové vyvlekli muže ven a povalili je na dlažbu.

„Jestli máte všech pět pohromadě, už se do Paříže nevracejte, pánové,“ zavrčel jeden ze sluhů a okázale si oprášil ruce.

„Jo, nevidíme rádi, když angličtí psi u karetního stolku podvádějí našeho pána,“ přisadil si druhý, zatímco ostatní častovali ležící muže kopanci. Nato se sluhové obrátili na zpáteční cestu a se smíchem se vraceli do města. Podívaná skončila a doprava na rušné

ulici se opět rozproudila, aniž kdokoli z projíždějících věnoval pozornost dvěma bezvládným tělům u cesty.

Jeden z mužů se s námahou vyhrabal na všechny čtyři a chvíli čekal, jako by přemýšlel, zda se zvládne postavit. Konečně potácivě vstal, odhrnul si z tváře tmavé nenapudrované vlasy a podal ruku svému kumpánovi.

„Vstávej, Harry, musíme jít. Uděláme nejlíp, když je poslechneme.“

„Nemáme na vybranou, kamaráde. Vévoda se postará, abychom nějakou dobu nebyli v Paříži vítanými hosty.“ Harry se opatrně dotkl opuchlého rtu. „Nesnáším lidi, kteří neumějí prohrávat.“

„Neměl jsi flirtovat s krásnou Marianne. To bylo proklatě neuvážlivé.“

„Věř mi, Drewe, ta dáma mi dala jasně najevo, že o mě má zájem. Podívej se na sebe. Madam Le Clere ti zahřívala postel několik týdnů.“

„Někdo ji musel rozptýlit, když její manžel pobýval tak dlouho mimo Paříž. To je něco jiného než laškovat s vévodovou milenkou přímo jemu pod nosem. To ses nemohl trochu ovládat?“

„Kdepak, příteli, co by to bylo za zábavu? Kde mám kčertu paruku?“

Drew sebral ze země žalostnou hromádku vlasů a hedvábí a podal mu ji.

„Opravdu jsi neoznačil karty?“

„Zajisté.“ Harry si narazil paruku na hlavu. „Nerozčiluj mě, za tohle bych tě mohl vyzvat na souboj.“

Zkřivil tvář a podepřel si rukou záda. „U sta hromů, to je bolest.“

Úšklebek vystřídal výraz naprostého zmatku a muž se zapotácel. Zhroutil se svému druhovi do náruče a chabě se zasmál: „Bože můj, obávám se, že tentokrát neodejdu po svých, starý příteli.“

„Seber se, Harry.“ Drew vyždímal hadr a otřel příteli popelavou tvář. „Už jsme byli ve větší bryndě.“

Při pohledu na rozechvělou postavu na lůžku se zamračil. Sám byl po výprasku zbitý a rozbolavělý, ale pomalu se zotavoval, zatímco Harry vypadal stále slabší a s klesajícím účinkem laudana se opět začínal svíjet v agónii.

Dopotáceli se do hostince na Rue de Chemin Vert, kde je hostinská kvapně doprovodila do pokoje v patře. Hlavně ať je nevidí hosté; jejich zakrvácený zjev by jistě všechny vyhnal od stolů. Drew její pomoc uvítal a uvažoval, zda se i ona stala Harryho kořistí. Měl na přítele vztek. Nic z toho se nemuselo stát, kdyby se Harry ovládal a neflirtoval s každou hezkou ženou, která mu přišla do cesty.

Noc pomalu ubíhala a on nemohl dělat nic jiného, než omývat příteli obličej a přidávat další a další laudanum. Mezitím se myšlenkami vracel zpátky do časů, které spolu s Harrym strávili cestováním po Evropě.

Před třemi lety se Drew dal na dráhu žoldáka a bojoval za každou mocnost, která mu byla ochotna zaplatit. Ale pak potkal Harryho Salforda. Drew byl o více než deset let mladší, přesto mezi oběma muži vzniklo pevné přátelství. Harry vzal Drewa pod ochranná křídla, koupil mu slušné oblečení a uvedl ho do nejlepších

hráčských doupat v Římě, Neapoli a nakonec v Paříži. Všude usilovně pilovali umění hazardní hry. Byli tak úspěšní, že Drew dokázal našetřit slušnou sumu a uložit si ji na horší časy. Proto ho současný nedostatek peněz příliš netrápil; takový už je život hráče.

Našli si cestu k herním stolům nejbohatších a nej-mocnějších šlechticů ve Francii, ale ti často nedokázali vystát šikovnost anglických protivníků a Drew věděl, že zvrat v jejich štěstí je nevyhnutelný. Že je vévoda nechal zbít a potupně vyhodit z města, mu zkazilo náladu, přesto tomu muži nepřál nic zlého. Během let se od Harryho naučil žít přítomností. Jen pokrčil rameny nad smůlou, poučil se ze svých chyb a pokračoval do dalšího města.

Jenže tentokrát se zdálo, že Harry se nějakou dobu na cestu nevydá.

Drew měl za sebou probdělou noc, až nad ránem si zdříml, když Harry začal klidně oddechovat. Klid však dlouho netrval a po rozednění se nemocný zase roztrásl jako osika. Drewa znepokojilo, že se silně potí, a přinesl vlhký hadr, aby mu zchladil tvář.

Harry na něj pohlédl krví podlitýma očima a chvíli jako by přítele nepoznával. Pak si povzdechl.

„Myslím, že na tomto světě už končím, Drewe.“

„Čerta starého! Potřebuješ si jen pořádně odpočinout, kamaráde.“

Harry se převalil na posteli, sykl bolestí a Drew sáhl pro laudanum.

„Vypij tohle, pomůže ti to usnout.“

„Ne, ještě ne.“ Harry ho chytil za zápěstí. „Nejdřív ti potřebuju něco říct. Musíš mi něco slíbit.“

„Samozřejmě. Cokoli.“

„Mám dceru.“

„Vím. Jmenuje se Elyse.“ Drew se usmál. „Říkal jsi, že je to neobyčejná kráska.“

„Ano, to je. Když jsem ji viděl naposledy, ještě chodila do školy, ale už tehdy jsem věděl, že se z poupěte stane růže, jako byla její matka.“

Tvář se mu stáhla bolestí. „Lisabet. Francouzka, však víš. Překrásná, duchaplná – jediná žena, kterou jsem opravdu miloval. Zemřela před pár lety a od té doby se o Elyse stará její teta, moje sestra. Žijí ve Scarborough.“

„Tam je v bezpečí.“

Harryho sevření zesílilo.

„Ne. Je tu ještě něco. Naposledy jsem ji navštívil krátce předtím, než jsem se setkal s tebou. Vikomt Whittlewood se právě zotavoval ve Scarborough a přirozeně jsme se setkali u hracího stolku.“

„Přirozeně,“ poznamenal Drew suše.

„On – prohrál. Uzavřeli jsme dohodu, že provdá Elyse za svého mladšího syna. Tak zaplatí svůj dluh.“

„Cože? To je nechutné.“

Harry se zasmál a vzápětí zaúpěl bolestí.

„Whittlewood taky tenkrát prohrál nechutnou sumu. Není na tom nic špatného. Elyse a William spolu několikrát tančili na plese a zdálo se, že našli jeden v druhém zalíbení. Proto jsem dostal tenhle nápad. Se-psali jsme smlouvu, chlapec ji požádal o ruku, zasnoubili se, všechno bylo odsouhlaseno. Vikomt jen žádal o odložení sňatku, než jeho syn dosáhne plnoletosti.

Nevadilo mi to. Koneckonců, Elyse bylo tou dobou jen sedmnáct a měla se o světě ještě hodně co učit.“ Harry se rozkašlal a chvíli trvalo, než mu bolest v útrokách dovolila pokračovat.

„Whittlewoodovu synovi bylo jednadvacet před půlrokem, ale zatím se o nevěstu nepřihlásil. Psal jsem vikomtovi a upozornil ho, že mi dochází trpělivost. Buď splní dohodu, nebo zaplatí. Whittlewood souhlasil, že mu mám Elyse dovézt a stanovil lhůtu do svatého Michala, kdy bude plnoletá. Svatba pak má proběhnout do měsíce.“

„A co na to všechno řekla tvoje dcera?“ zeptal se Drew pochybovačně.

„Co jiného by řekla, než že souhlasí? Žádná přičetná dívka by neodmítla šanci vdát se za Reversona. Pochází z jedné z nejvlivnějších rodin v Anglii. Navíc jde o pohledného muže, který jí byl od první chvíle sympatický. Nedívej se na mě tak opovržlivě, Drewe. Vím, že už je to pár let, ale sestřin poslední list mě ujistil, že si Elyse s Reversonem dopisuje a on je stále stejně dychtivý sňatku. Všechno, co je tedy nutné udělat, je odvézt nevěstu k ženichovi. Jen jsem nepočítal s tím, že dřív zaklepu bačkorama.“

„Nemluv nesmysly. Za pár dní budeš zase jako rybička.“

Harry zavřel oči a vyčerpaně mávl rukou.

„Neřekl bych, příteli, tentokrát ne. Nebudu schopen doprovodit Elyse k její nové rodině, takže tě musím požádat, abys to udělal za mě.“

„Já?“ Drew byl tak šokovaný, že se rozesmál. „Bože,

Harry, víš lépe než kdokoli jiný, že se do Anglie nemůžu vrátit. Na moji hlavu je vypsána odměna.“

„Můžeš si změnit jméno. Už jsi to přece párkrát udělal. Jak je to vlastně dlouho? Deset let? Kdo by si tě v Anglii pamatoval?“

„Nejde jen o tohle, Harry. Deset let se protloukám světem jen díky svému důvtipu a hbitému kordu, kradu polibky od manželek a dcer jiných mužů. Jsem pochybný vandrák! A zcela jistě jsem poslední člověk, jemuž bys měl svěřit takový úkol.“

„Ne, jako ochránce mé drahocenné dcery jsi naopak ta nejlepší volba.“

Harrymu kolísal hlas, ale zmohl se na uštěpačný úšklebek. „Pytlák se stává hajným. Pomož mi posadit se, napíšu sestře, že má předat Elyse do tvé péče.“

Drew se bránil, ale nebylo to k ničemu. Nechal si od hostinské donést pero a inkoust a pomohl Harrymu napsat poslední slova.

Trvalo to dlouho, sezení Harrymu způsobovalo ještě větší bolesti a několikrát téměř omdlel, ale nakonec dílo dokončil a se zavřenýma očima klesl do polštářů.

„Tak. A je to.“ Jeho hlas vyhasl v pouhý šepot. „Odevzdej list sestře a ona pro tebe vyhledá všechny potřebné dokumenty.“

„Odpočiň si, příteli, už jsme mluvili dost. Nechme zbytek na ráno...“

„Pochybuju, že se dočkám rána. Ta bolest v útrokách je nesnesitelná.“

Mávl rukou ke kabátci přehozenému přes židli. „V podšívce jsou zašité nějaké papíry a doporučující

dopis pro jistého džentlmena v Lyonu. Běž za ním a dostaneš přístup k mému majetku.“

„Harry –“

„Ne, nech mě domluvit.“ Těžce se nadechl, tvář měl popelavou jako starý pergamen. „Vezmi si, co potřebuješ na cestu, a zbytek dej Elyse v den jejího narození. Bude to její dědictví.“

„Spolehni se, Harry.“

„Mám tvé slovo džentlmena? A nech si ty nesmysly o vandrácích. Věděl jsem, že jsi džentlmen, první den, kdy jsem tě potkal.“

Drew mu stiskl ruku a ani mrknutím oka nedal najevo zděšení z jejího chladu. „Máš moje slovo, Harry. Na mou vandráckou čest, má-li nějakou cenu.“

„Dobře.“ Harry zavřel oči a zdálo se, že se konečně uvolnil. „Tímto svěřuji svou dceru do tvé péče.“

Za hodinu byl Harry Salforde mrtev.

PRVNÍ KAPITOLA

„Slečno Salfordová, padám k vašim nohám. Jsem vaším otrokem!“

Elyse se podívala na klečícího zavalitého džentlmena, jehož hojně napudrovaná paruka nedokázala zcela zakrýt ježaté světlé vlasy.

„To není třeba, pane Scortone. Nemohu vám dávat naději, neboť jsem zaslíbena jinému. To je vám jistě dobře známo.“

Snažila se potlačit úsměv, který se jí dral na rty, ale nedařilo se jí to. Džentlmen v tu chvíli zvedl oči, spatřil její zvednutý koutek a s námahou se postavil na nohy.

„Jste tak krutá, nebeská krásko,“ pronesl ukřivděně. „Jestliže neschvalujete mé dvoření, proč jste souhlasila, že se spolu půjdeme projít?“

Ano, proč souhlasila?

Elyse se zamyslela. Nemohla popřít, že v salonu je přelidněno a horko k zalknutí. Ale horlivých džentlmenů, ochotných doprovodit ji na terasu, by tam našla celou řadu, tak proč dala přednost panu Scortonovi?

Protože byl tím nejméně nadějným z jejích mnoha obdivovatelů a dnes večer se rozhodla projevit mu soucit.

Elyse se nepovažovala za marnivou, ale často slýchala, že je krásná, takže to přijala jako samozřejmost. Měla souměrnou postavu a něco na jejích tmavých loknách, hnědých očích a srdcovité tváři přitahovalo muže jako magnet. Všechny druhy džentlmenů, ženaté i svobodné, mladé i staré. Lichotili jí, škádli ji a flirtovali. A ona jejich pozornost přijímala s lehkou hlavou, neboť se před vážným dvořením cítila v bezpečí. Je přece zamilovaná do vznešeného Williama Reversona, mladšího syna vikomta Whittlewooda, a brzy se za něj provdá. Její obdivovatelé o skutečněných zásnubách dobře věděli a dopřávali si pouze lehký flirt, trochu nevinné zábavy s hezkou mladou ženou. Nikdo při tom nepřišel k úhoně.

Překvapivě se ukázalo, že pan Scorton, který do ní byl takový blázen, že se jí ani neodvážil políbit ruku a zašeptat do ucha lichotku, v sobě našel tolik troufalosti, aby ji požádal o ruku!

Byla to pro ni užitečná lekce a nejspíš se měla poučit už dávno. Jenže co mohla dělat, když muži jsou tak pošetilí, že ji vždy a všude zahrnují chválou a pochlebováním? Nepřála si nikomu ublížit a zjistila, že si na příště musí počínat obezřetněji. S lítostivým úsměvem podala panu Scortonovi ruku.

„Pane, šla jsem se s vámi nadechnout čerstvého povětrí, nic víc. Pokud jsem ve vás probudila marné naděje, moc mě to mrzí. Buďte mým přítelem, prosím.“

Sevřel jí ruku do svých mohutných dlaní.

„Jste tak milá, tak šlechetná. Nenechám vás odejít, dokud vás nepřesvědčím, abyste moji nabídku alespoň zvážila.“

Než jí došlo, co má v úmyslu, přitáhl si ji do náruče.
„Skutečně, pane Scor-“

Její slova přerušil vroucí vášnivý polibek.

Scorton mohl být stejně vysoký jako Elyse, ale k tomu byl dvakrát tak široký a v poblouznění vášně vyvinul nečekanou sílu. Nedokázala se z jeho sevření vymanit. Tiskl ji k sobě tak pevně, že ho nemohla počastovat ani kopancem do holeně, neboť měla nohy uvězněné v záplavě černých krajec spodničky.

S námahou alespoň odvrátila obličej a otřásla se, když jí jeho vlhké rty sklouzly po tváři.

„Jak se opovažujete, pane, vždyť stále držím smutek!“

„To vás činí ještě více neodolatelnou.“

„Už dost, pane, pusťte mě!“

Nečekala, že poslechne, proto ji překvapilo, když ji skutečně pustil.

Elyse nejistě ucouvla a opřela se o balustrádu lemuující terasu. Jakmile opět nabyla rovnováhu, zvedla hlavu a chtěla drzounovi ostře vyčinit, slova jí však zamrzla na rtech. Všimla si, že na terase nejsou sami.

Mezi ní a panem Scortonem stál tmavý cizinec a svíral nešťastnému nápadníkovi hrdlo.

„Dobrý bože, pane,“ zasípal Scorton, „málem jste mě uškrtil.“

„Musel jsem najít způsob, jak osvobodit dámu. Použít vaši kravatu mi přišlo nejúčinnější.“

Jeho nevzrušená odpověď vehnala prchlivému panu Scortonovi krev do tváří.

„U všech čertů, z toho se budete zodpovídat. Jmenujte svého sekundanta, pane!“

Pan Scorton sevřel dlaň na jílcí svého kordu a napřímil se v celé své mohutnosti. Elyse si nemohla nevšimnout, že je nejméně o hlavu menší než urostlý cizinec.

„Nebuďte blázen,“ zněla odmítavá odpověď. „Jsem poručníkem té dívky.“

Pan Scorton se okamžitě zarazil, zato Elyse unikl krátký výkřik. Oba muži se na ni podívali, ale pouze cizinec promluvil a oslovil pana Scortona lehce znuděným tónem. „Radši byste měl jít, pane, než vám k bolavému krku přidám na cestu rozbitý nos.“

Pan Scorton váhal jen okamžik a pak spěchal pryč. Cizinec se obrátil k Elyse. Instinkt ji nutil před ním ustoupit, ale objemná sukně opírající se o balustrádu jí nedovolila se pohnout. Byla v pasti.

„Ustupte ode mě,“ přikázala a napřáhla ruce v obranném gestu.

Stál zády ke světlu proudícímu ze salonu, takže mu neviděla do tváře a zachvátil ji strach. Jeho vysoká postava se výhrůžně tyčila mezi ní a bezpečím domu. Hlavou jí prolétlo zklamání, že její dřívější nápadník tak ochotně vyklidil pole a zanechal ji s neznámým mužem samotnou.

Ani se nepohnul, aby se k ní přiblížil, ale jeho mlčení bylo snad ještě víc skličující. Ostře promluvila: „Nemám tušení, kdo jste.“

„Drew Bastion,“ řekl stroze, žádná úklona, žádné *k vašim službám*. „Psal jsem z Francie, abych vás zpravil o smrti vašeho otce a o tom, že mě ustavil vaším poručníkem.“

„Nepotřebuju poručníka.“

„Z toho, co jsem právě viděl, bych naopak řekl, že potřebujete,“ opáčil. „Překvapuje mě, že tu nalézám tak velkou společnost.“

„Moje teta plánovala tento večírek několik týdnů a nechtěla ho rušit. Když se k nám donesla zpráva o otcově smrti, daly jsme všem na vědomí, že kvůli smutku nebude hudba ani tanec.“

„Měli jste dát na vědomí, že nebude ani flirtování.“

„To nebylo –“

„Pozoruji vás od chvíle, co jsem přišel,“ přerušil ji. „Neustále kolem sebe máte houf džentlmenů a vaše chování, způsob, jakým si pohráváte s vějířem, shledávám zcela nevhodným pro dívku truchlící pro svého otce.“

Drew se odmlčel, aby ovládl vztek. Stále bolestně pociťoval Harryho ztrátu a takový nedostatek úcty ho popouzel. Přitom slečně Salfordové těžko mohl dávat vinu za to, že muži usilují o její přízeň. Její krása byla přesně taková, jak ji Harry popsal. Zářivá, to je to pravé slovo. V černých šatech byla sice zakuklená jako Jezuita, těžké plátno však jen zdůrazňovalo porcelánovou jemnost její pleti, již nezakrývalo ani smítko pudru.

Upoutala jeho pohled, hned jak vešel do sálu. Za jiných okolností by se ihned vydal k ní a zapředl s ní hovor, neboť nemohl popřít, že její půvabná postava a ebenově černé lokny vzbudily jeho zájem. Jenže si okamžitě uvědomil, že jde o Harryho dceru, a čest mu nedovolila laškovat s dámou, která mu byla svěřena do ochrany. Zanedlouho si však všiml, že ostatní

džentlmeni jsou právě tak okouzlení a narozdíl od něj žádné zábrany necítí.

Ne, nemohl ji vinit z mužského zájmu, ale mohl ji vinit z toho, že si ten zájem lehkovážně užívá. Co jen to paní Matthewsovou napadlo, pořádat večírek ani ne tři měsíce po smrti jejího bratra? Zajisté, tohle je bující lázeňské město Scarborough, nikoli Paříž, ale ani v Anglii se společenská pravidla nemohla tak změnit, zatímco byl pryč.

Jako by mu četla myšlenky, dívka se napřímila a upřela na něj vzdorovitý pohled.

„Je to pokojné soirée, pane, jak se sluší a patří na domácnost držící smutek. Hosté sem přišli pouze proto, aby vyjádřili soustrast.“

Ušklíbl se.

„Snad to byl původní záměr, ale džentlmeni kolem vás se očividně věnovali zcela jiným věcem než kondolencím. A vy jste jim nebránila.“

„Urážíte mě. Nemáte žádné právo se mnou takhle mluvit!“

Přešel její výbuch bez povšimnutí.

„A pak přijdu sem a přistihnu vás při necudném láskování pod rouškou tmy. Dobrý bože, jste stejná jako váš otec.“

„Jak si dovoluujete pomlouvat mého zbožného otce?“

Tmavé oči jí jiskřily hněvem. Jeho zlost naopak zchladilo pobavení a suše podotkl: „Váš otec byl můj dobrý přítel a k tomu ledacos jiného, slečno Salfordová, ale rozhodně nebyl žádný svatoušek.“

Myslel si, že ho za ta slova zle vyplísí, ale přestože

měla planoucí tváře a oči rozšířené zlostí, kousla se do rtu a beze slova se na něj dívala. Opětoval její pohled a všiml si pochyb v jejích očích. Takže o životě svého otce přece jen něco ví. Ale nepřišel sem, aby se s ní hádal. Když znovu promluvil, snažil se o přátelský tón.

„Nechme toho, slečno Salfordová. Půjdeme dovnitř a najdeme vaši tetu?“

Po krátkém zaváhání Elyse přijala nabízené rámě. Andrew Bastion. Vzpomněla si, že teta zmínila jeho jméno, když četla dopis, ale Elyse v tu chvíli příliš nevnímala a už vůbec ne tu část o poručnictví.

Zpráva o otcově náhlém skonu ji šokovala. Od matčiny smrti před dvanácti lety ho vídala jen jednou za čas a pokaždé na krátkou dobu. Objevil se, hlučný a rozesmátý, zahrnul ji výstředními dary a zase zmizel na několik měsíců či let. Vnímala ho jako vzdálenou postavu, výraznou, ale ne tak docela skutečnou. Proto se cítila podivně, když měla truchlit za otce, jehož vlastně neznala.

To však neznamená, že odpustí tomuhle muži jeho hrubý odsudek. Hlavou jí na okamžik probleskla myšlenka, že si tu důtku zasloužila, nebyla však zvyklá na kárání. Matka ji vždycky hýčkala a teta Matthewsová měla tak laskavou povahu, že jí žádné výčitky nikdy nepřišly na mysl. S muži to bylo stejné. Od chvíle, kdy opustila školu, si byla vědoma jejich obdivu. Dokonce i starší přátelé její tety na ni hleděli s uznáním.

Elyse úkosem pohlédla na svého průvodce, hned jak vstoupili do osvětleného salonu. Očekávala, že otcův přítel bude přibližně stejného věku jako otec, proto ji

udivilo, že je tento muž výrazně mladší – určitě mu není ani třicet. Jako by cítil její zkoumavý pohled, otočil se k ní a jí neuniklo, že je i neobyčejně pohledný. Proběhl mezi nimi výboj, záblesk přitažlivosti a ona rozpačitě odvrátila zrak. Nevysvětlitelný pocit, že toho muže zná už dlouho, ji vyděsil. To není možné. Nikdy předtím ho neviděla, přestože nyní má jeho obraz vypálený do paměti jako cejch.

Měl podlouhlou štíhlou tvář s rovným tmavým obočím nad zkoumavýma modrýma očima. Kabát z temně modrého sametu vyšívaného stříbrnou nití padl jako ulitý na jeho široká ramena a ostře kontrastoval se sněhobílým nabíraným límcem a manžetami. Byl oblečen podle poslední módy, s nádechem francouzského šarmu. Přestože nosil své tmavé vlasy nenapudrované a stažené prostou černou stuhou, působil na ni vkusněji než kterýkoli z džentlmenů v domě.

Opět se v ní vzedmulo pobouření. Nic z toho mu nedá najevo, zvlášť když ji očividně odsoudil. Ale jeho odmítavost jistě nebude trvat dlouho. Až ji trochu lépe pozná, jistě změní názor.

Koneckonců, ještě nenarazila na muže, který by zůstal k jejímu kouzlu netečný. Ještě jednou pohlédla na jeho šlachovitou postavu a padl na ni stín pochyb. Je pravda, že nikdy neměla nouzi o nápadníky, sama však nikdy o mužskou pozornost neusilovala. Potřásla hlavou nad takovou hloupostí. Přece se nesnaží získat jeho pozornost, chce jen, aby spolu vycházeli.

Spolkla nevoli a zeptala se přátelským tónem: „Skutečně jste mým poručníkem, pane Bastione?“

„Jsem. Otec vás svěřil do mé péče. Mám s sebou patřičné dokumenty, pokud je chcete vidět.“

„Prosím o odpuštění, nechtěla jsem vás vyslýchat, ale když jsme s tetou četly váš dopis – čekala jsem někoho staršího.“ Vrhla na něj líbezný úsměv. „A vy nejste o moc starší než já.“

„Je mi šestadvacet a jsem dost starý, abych se nedal obalamutit vašimi triky a úskoky.“

Zajiskření v jeho očích jí vehnalo ruměnec do tváří. Uhodl její myšlenky? Nejjednodušší by se uraženě ohradila, ale rozhodla se přece, že si získá jeho přízeň. Bude mlčet, dokud si o panu Bastionovi neudělá lepší obrázek.

Dovedl ji k tetě, která je pozdravila s nevzrušenou laskavostí.

„Tak jste ji našel, pane Bastione. Byla na terase, jak jsme se domnívali?“

„Ano, tetičko,“ odpověděla rychle Elyse, aby v tom zabránila svému společníkovi. „Vyšla jsem si trochu na vzduch a pan Scorton se zachoval velmi nedžentlmen-sky.“ Nemohla si pomoci, aby nevěnovala rychlý pohled muži vedle sebe. Nesmí si myslet, že se venku od-dávала lehkovážnému flirtování. „Nabídl mi sňatek.“

„Vážně, drahá? To muselo být nepříjemné.“

Jelikož svou tetu znala, nepocítila Elyse z její lho-steinosti žádné rozčarování.

Pan Bastion tak smířlivý nebyl. „Zdá se, že vás to vůbec nepřekvapuje, madam.“

Paní Matthewsová na něj vykulila oči.

„Mýlíte se, pane. Jsem velmi překvapená, neboť každý v tomto domě ví, že Elyse je zaslíbena synovi

vikomta Whittlewooda. Musím tě napomenout, Elyse. Je od tebe sice hezké, že se chováš k přítomným džentlmenům tak přátelsky. Nakonec většinu z nich znáš mnoho let. Ale odejít na terasu s jedním z nich úplně sama, to nebylo moc prozíravé, zlatíčko.“

Elyse se kousla do rtu. Nepotřebovala tetinu domluvu, aby věděla, co je správné. Mohla být jenom ráda, že pan Bastion neprozradil, jak neprozíravá skutečně byla. Jeho mlčení ji rozčilovalo ještě víc, neboť teď je mu zavázána dvojnásob. Když tetinu pozornost na chvíli odvedl jeden z hostů, obrátila se Elyse k panu Bastionovi, aby mu nabídla omluvu. Ani ji nenechal promluvit.

„Šetřete slovy, slečno Salfordová. Cukrbliky na mě neplatí.“

„Nechtěla jsem –“

„Podle mého názoru jste nesnesitelně rozmazlená,“ pokračoval, jako by ji neslyšel. „Nedivím se, že mě váš otec požádal, abych na vás dohlédl.“

Nadechla se a už už měla na jazyku příkré odseknutí, ale než stihla promluvit, opět uvěznil její ruku v ohybu svého lokte.

„Pojďme někam do ústraní, slečno Salfordová, kde si můžeme nerušeně promluvit.“

„Nechce se mi s vámi mluvit.“

„O tom nepochybuju, ale jsem váš poručník a potřebuju si s vámi pár věcí vyjasnit.“ Odvedl ji na opačnou stranu stolu s občerstvením, kde bylo v tuto chvíli liduprázdno. „Celý život vás všichni jen hýčkali a rozmazlovali, takže jste zvyklá považovat se za vzácný diamant.“

Vzdorovitě si odfrkla.

„To není pravda.“

„Myslíte si, že jste zběhlá v sladkých řečech a každého muže si omotáte kolem prstu, nemám pravdu?“ Zrudla jako rak a on spokojeně kývl. „Vyložme karty na stůl hned na začátku, slečno Salfordová. Nejsem žádný holobrádek, který se nechá omámit úsměvem. A senilní ještě taky nejsem.“

Vytrhla mu ruku a upřela na něj rozhořčený pohled.

„Urážíte mě, pane.“

Naklonil se k ní blíž. Znovu zahlédla znepokojivou jiskru v jeho očích, ale tentokrát nedokázala odvrátit pohled.

„Jen se ujišťuji, že je mezi námi jasno,“ pronesl. „Váš otec mě požádal, abych se o vás postaral. Z toho, co jsem dnes viděl, už byl nejvyšší čas.“

Tyčil se nad ní a měla podivný pocit, že je uvězněná v jeho stínu. Modré oči se vpíjely do jejích, jako by se jí díval do duše. Po zádech jí přeběhl mráz, cítila ohrožení a nebezpečí. Přesto právě tohoto muže otec poslal, aby ji ochraňoval.

„Myslím, že jste nebezpečnější než kterýkoli jiný džentlmen v tomto domě,“ vyhrkla.

„Možná máte pravdu, slečno Salfordová. Raději kolem mě našlapujte opatrně.“ Lehce se uklonil, otočil se na patě a nechal ji stát jako opařenou.

Vzpomínka na to setkání byla pro Elyse mučivá ještě dlouho. Po zbytek večera se otravnému panu Bastionovi vyhýbala, jak jen to šlo, ale stejně už se

nedokázala uvolnit a bavit. Měla se na pozoru, kdykoli se k ní přiblížil nějaký muž, a nedokázala odpovědět ani na nevinný kompliment. Raději se držela ve společnosti přítomných dam, pevně rozhodnutá, že už ji nikdo nepřistihne v nevhodné situaci.

Konečně si oddechla, když se hosté začali trousit domů, její utrpení však nebylo u konce. Teta Matthewsová totiž požádala pana Bastiona, aby ještě chvíli zůstal.

„Do malého salonku jsem nechala přinést víno a koláčky,“ oznámila teta Elyse a věnovala opodál stojícímu muži vřelý úsměv. „Musíme vyřídit nějaké papírování a jsem si jistá, že bys ráda slyšela o svém otci všechny podrobnosti.“

„To ano, zajisté, teto, ale není na pana Bastiona trochu pozdě?“

„Už jsem vás ujistil, že nejsem zase tak starý, slečno Salfordová.“ Oči mu svítily, jako by se těšil na její námitky. „A mě zase ujistili všichni ostatní, že oplýváte neúnavnou energií.“

Podezíravě se na něj podívala, ale promluvila sladkým hlasem: „To je pravda. Ale teta je možná už unavená.“

Teta se smíchem mávla rukou. „Ani trochu. Vždyť je sotva půlnoc. Pojdte, vy dva, v malém salonku si uděláme pohodlí.“

Vyplula z místnosti a Elyse ji následovala se vztyčenou hlavou. Na džentlmena, který šel po jejím boku, se ani nepodívala.

„Neradím vám, abyste se mnou válčila, slečno Salfordová,“ zamumlal.

Podrážděně trhla rameny.

„Nic takového nemám v úmyslu,“ zasyčela na něj.
„Ale nenechám se od vás zastrašovat, vy... vy jeden surovče.“

Zastavil se, chytil ji za paži a obrátil čelem k sobě.
„Udělám, co bude potřeba, abych splnil slib daný vašemu otci. Je to jasné?“

„Naprosto.“ Pod jeho pohledem se otřásla, ale udržela bradu hrdě vztyčenou a neuhnula očima. „To ovšem neznamená, že se mi musíte líbit.“

K jejímu překvapení se přestal mračit a křivě se usmál.

„Jsem zdrcen, samozřejmě, ale nejspíš to přežiju.“

Uraženě se nadechla. On se jí vysmívá. Vytrhla se mu a spěchala do salonku, pevně rozhodnutá, že tomu chlapovi nic nedaruje.

„Takže, pane Bastione, vy jste byl s mým bratrem v okamžiku jeho skonu?“

Drew, paní Matthewsová a její neteř seděli kolem stolku v salonku, zatímco zdejší neúnavný kuchař přinášel víno a malé zdobené koláčky.

Drew si usrkl vína a uvažoval, co všechno jim má říci. Že byli s Harrym vypovězeni z Paříže pro údajné podvádění v kartách? To by nejspíš dámy nepohoršilo tolik jako skutečný důvod výprasku – Harryho aférka s vévodovou milenkou. Pohlédl přes stůl na Elyse, zdrženlivě ukusující z malého koláčku. Krásu nejspíš zdědila po matce, šarmantní vystupování však bezpochyby pocházelo z Harryho strany. V tu chvíli zvedla

oči a mrkla na něj zpod dlouhých řas způsobem, který mu okamžitě zrychlil tep. Rychle se ovládl a zachmuřil tvář. Očividně po Harrym zdělila i sklon k flirtování.

„Říkal jste, že podlehl zranění,“ pokračovala paní Matthewsová, když neodpovídal. „Zúčastnil se snad souboje?“ Usmála se, když udiveně zvedl obočí.

„Můj bratr byl nepolepšitelný dareba, pane Bastione. Dobrodruh se zálibou v ženách. Nikdy se tím netajil. Ani když byla Elysina matka ještě naživu, nedokázal změnit svůj život a usadit se. Nemusíte se bát, že nám prozradíte něco nevhodného.“

„Dostali jsme se do menších potíží,“ připustil. „V Paříži.“

Odmlčel se a připomněl si, jak Harryho napůl vedl a napůl vlácel do hostince. S manželkou hostinského se prý Harry dobře znal. Drew stiskl rty. Harryho největší problém byl, že se znal se všemi manželkami v okolí.

Drew si všiml, že se na něj Elyse dívá, ale tentokrát ji nepodezíral ze snahy o flirtování. Její pohled byl pevný a přímý. Vytušil, že se spokojí jen se skutečným vysvětlením toho, co se stalo. Její upřímný výraz ho však zároveň zneklidňoval. Rád by ji ochránil před pravdou.

„Lapkové. Harry byl zraněn vážněji, než se zpočátku zdálo. Zavolał jsem lékaře, ale bylo to k ničemu, během pár hodin vydechl naposledy. Než se to stalo, vytáhl nějaké dokumenty. Jedním z nich mě jmenoval vaším poručníkem, slečno Salfordová.“

„Přemýšlela jsem o tom,“ podotkla Elyse. „Proč by